

Ada Colau, enemiga de la classe obrera

La trajectòria com alcaldessa d'Ada Colau va començar el 2015 amb una campanya que proposava la restricció dels hotels de cinc estrelles a la ciutat de Barcelona per intentar frenar el turisme massiu. Dues setmanes després de la seva elecció, ja no se sabia res sobre aquest projecte, el plat fort de la seva campanya.

Paral·lelament, a Plaça Catalunya, els treballadors tècnics de Movistar havien ocupat la tenda de Movistar Centre. Es tractava d'una vaga indefinida que havien portat a terme els falsos autònoms subcontractats per la companyia per mantenir la seva xarxa. Després de la traïció dels sindicats verticals CC00 i UGT que havien decidit acabar amb la vaga, els treballadors, insatisfets, van decidir continuar amb l'aturada i ocupar aquesta seu del centre de la ciutat.

Partits, col·lectius i sindicats no van tardar en acudir i donar suport a la causa. Per una banda, hi havia entitats que oferien de forma honesta la seva ajuda i intentaven elevar qualitativament la lluita. El Partit Comunista Obrer de Catalunya va col·laborar recollint aliments i recursos per poder mantenir la vaga i va organitzar una xerrada al barri del Clot amb un dels treballadors en vaga, membre del sindicat Co.Bas. El Partit sempre va defensar la postura de que qualsevol conflicte laboral o es soluciona amb molles o es construeix unitat obrera, de forma organitzada i solidaria entre els treballadors de diferents empreses i dels diferents sectors per aconseguir una victòria real. Una sola classe, una sola lluita de classe contra el capitalisme i el seu estat.

De totes formes, també van acudir com aus carronyeres, els oportunistes de sempre que ara portaven noves sigles: Barcelona en Comú, el partit polític de la que havia sigut la principal portaveu de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca

(PAH), Ada Colau. Segons ells mateixos, havien arribat per fer un canvi profund i estructural a la ciutat.

El número dos de la formació, Gerardo Pisarello, una vegada havien guanyat les eleccions, va anunciar la seva intenció de renovar el contracte amb Telefònica durant sis mesos enlloc d'un any com es preveia la reprimenda. A més a més, va dir que volia parlar amb els directius de la companyia perquè respectessin les condicions dels empleats i subcontractats. Quin canvi més profund i estructural dels oportunistes! Demanar-li als explotadors que compleixin amb la seva part. Tant bon punt Barcelona en Comú va accedir al govern municipal, la vaga i la ocupació van finalitzar amb l'esperança depositada en el nou ajuntament. Els falsos autònoms de Movistar van descobrir aviat que la tàctica dels oportunistes, com Colau i Pisarello, no era més que la perpetuació de l'engany que els sindicats del capital – CC00 i UGT – havien portat a terme poc abans en contra dels interessos dels treballadors, però en aquest cas en l'àmbit de la política.

D'aquesta manera, la realitat ens va acabar donant la raó als comunistes que des d'un inici defensàvem la unitat de tota la classe obrera com un únic bloc i que les vagues sense aquesta unitat només podien acabar amb molles, en el millor dels casos.

I és que la figura de l'Ada Colau no és la d'una entabanadora a la que poc a poc se li cau la màscara, sinó que és la d'una oportunista que des del primer moment va mostrar el seu veritable rostre. La seva trajectòria com alcaldessa està tacada des d'un inici.

Des de que va arribar a ala alcaldia, què ha fet la Colau? Quines victòries ha aconseguit per la classe treballadora? Fa un any, la publicació Metròpoli Abierta, notificava que fonts de Barcelona en Comú asseguraven que havien arribat a complir el 80% del seu programa electoral. Declaraven: *"Hem donat un*

impuls a les mesures contra els desnonaments, arribant a parar en aquesta legislatura més de 6.000 desallotjaments!" "s'han habilitat oficines d'informació energètica, s'han multiplicat les beques de menjador, s'han intensificat les ajudes a lloguers i s'han posat en marxa mesures de canvi estructural que canvien les regles del joc a Barcelona". És cert això? Repassem alguns dels fets que han marcat la trajectòria del govern.

Pocs mesos després de les eleccions de 2015, en les que va guanyar Barcelona en Comú, a gener del 2016 va tenir lloc una vaga dels treballadors del Transport Metropolità de Barcelona (TMB) que reclamaven, segons el sindicat de la CGT, *"la remunicipalització, la denuncia dels sous abusius dels directius i l'avenç d'un model privatitzat"*. Es van escollir aquestes dates perquè coincidien amb el Mobile World Congress, congrés que la Colau també va prometre impedir que es seguís celebrant a la ciutat durant la campanya electoral i que, a l'hora de la veritat, va seguir amb tota normalitat. Les negociacions de TMB amb el consistori van fracassar i Ada Colau va arribar a calificar la vaga de *"desproporcionada"* al·legant que ells – l'ajuntament – havien fet *"el màxim"*. Per justificar aquest acusament, el seu responsable de mobilitat va remarcar que el sou anual brut de la plantilla era, com a mínim de 29.000 euros (33.000 de mitja) i que el 90% de la plantilla tenia un contracte indefinit. Els sindicats van negar aquestes xifres i, en definitiva, aquestes justificacions del nou consistori van tornar a mostrar la llarga distància que els separaven dels interessos de la classe obrera. Poc després es van fer virals unes imatges en les que els treballadors de TMB increpaven a l'alcaldesa i que reflectien bé que l'Ada Colau és, simplement una política més que perpetua els interessos de la burgesia enfront de les proclames dels explotats.

I no únicament els perpetua de forma abstracte, sinó que ho fa forma oberta, amb projectes que es remunten als seus

predecessors, als que se suposa que havien de deixar enrere. Per una banda com hem vist amb els treballadors de TMB o amb turisme i els hotels de cinc estrelles. Però els casos no s'acaben aquí. La publicació a Kaos en la Red, informava en un article recent que el 1997 va començar un procés de privatització dels Serveis Funeraris de Barcelona, amb el PSC, Iniciativa i ERC. El Procés ha culminat en una privatització definitiva acabada el 2020. Eloi Badia, regidor d'Emergència Climàtica i Transició Ecològica i president de Cementiris de Barcelona es justificava dient que *"l'Ajuntament no vol participar d'un negoci"*.

En canvi, els treballadors d'aquests serveis defensen la municipalització, i *"es pregunten com amb aquesta venda es controlaran millor els preus, com es garantiran els llocs de treball, com es garantirà l'accés en casos de famílies amb precarietat econòmica, etc."* Els tanatoris de Les Corts, Collserola i Sant Gervasi són de propietat municipal amb concessió de gestió privada (igual que TMB). De totes maneres, amb aquesta privatització, l'Ajuntament es desentendrà de manteniment dels tanatoris. I és que, des del principi, sembla que la Colau segueix apostant per la privatització i no per la municipalització dels serveis, actuant de la manera oposada a la que deia durant la campanya electoral.

El 2018, l'ajuntament va intentar impulsar una multiconsulta que pretenia preguntar als ciutadans de Barcelona si volíem tornar a municipalitzar la gestió del servei de l'aigua, entre d'altres serveis. Semblava una mena de *"còpia"* del referèndum d'autodeterminació, però encarat a qüestions socials. El més normal seria esperar que un ajuntament que es situa tan a prop dels problemes de les classes populars i per la municipalització – encara que ara mateix ja no ho són obertament – no necessita una consulta per municipalitzar un recurs bàsic com l'aigua. Aquesta proposta no va sortir endavant amb els vots contraris, d'entre d'altres forces, de la CUP.

L'octubre del mateix any es va tornar a impulsar una multiconsulta per la remunicipalització de l'aigua en la que, a més, se'ns volia preguntar als ciutadans si volíem canviar el nom de la Plaça Antonio López, que era un traficant d'esclaus espanyol. Gràcies a la pressió de diferents col·lectius, entre l'Espai del Migrant del Raval, es va aconseguir treure l'estàtua commemorativa que estava al mig de la plaça. De totes maneres, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va frenar la multiconsulta i, per tant, ni s'ha remunicipalitzat l'aigua ni s'ha canviat el nom de la plaça.

El Sindicat Popular de Venedors Ambulants de Barcelona va donar suport obertament la candidatura de l'Ada Colau el 2015, ja que creien i confiaven que la sensibilitat del nou consistori podria ajudar a acabar amb la brutalitat policial i la persecució en contra dels manters. Res més lluny de la realitat, les detencions i persecucions van continuar i l'acusament policial no va para ni un sol dia. Colau va negociar amb la Guàrdia Urbana per intentar aconseguir que paressin aquestes pràctiques almenys un dia a la setmana perquè els venedors ambulants poguessin fer la seva feina a les Rambles. Van aconseguir unes poques hores a la setmana, que a més, just quan acabaven començaven de nou les detencions. Colau, va dir al arribar a l'ajuntament que s'havia trobat amb una policia que no podia controlar i que actuaven de forma autònoma sense respondre als òrgans institucionals.

Així doncs, en general, Barcelona en Comú es justifica quan no pot solucionar algun tipus de qüestió social al·legant que es troba amb barreres que no pot travessar, com la se la Guàrdia Urbana en el cas dels manters, o com el Tribunal Superior de Catalunya en el cas de la seva idealista multiconsulta pels drets bàsics. D'alguna forma donen a entendre que si fos per ells, farien més, però que és el propi sistema que els hi ho impedeix. Arribats a aquest punt, llavors ens hauríem de preguntar: Per què Ada Colau es presenta a les eleccions? Quan

va anunciar que deixava de ser portaveu de la PAH, no era difícil sospitar que volia abordar la política institucional i, més concretament, l'alcaldia de Barcelona. Ben aviat va començar la seva campanya electoral i va dir obertament que es presentava com a candidata perquè volia ser l'alcaldesa de les persones amb situacions més vulnerables. Però si després no pot resoldre aquestes situacions del vulnerabilitat, quina és la seva excusa? Dit de forma senzilla: si es presentava perquè podia ser més útil a les institucions que a l'activisme social, però un cop a les institucions no pot fer res, per què no torna a l'activisme social on serà més útil? Sobre dir que els seus interessos de *"alcaldesa de la PAH"* eren uns altres des d'un inici.

Respecte als desnonaments, és cert que l'any passat es va parlar 2.560, encara que va ser gràcies, sobre tot, a la pressió que s'exerceix des del carrer per part de les organitzacions veïnals. Des de que la Colau és alcaldessa, la PAH segueix atenent a persones en risc de ser desnonades. L'any passat es van dictar 4.770 llançaments, (els 2.560 parats representarien un 53%). A més a més, en casi tots els barris de la ciutat han sorgit Grups d'Habitatge i Sindicats de Llogaters, més centrats ens els casos de lloguers que en d'hipotèques. És a dir, el paradigma no ha canviat en absolut i les xifres de llançaments parats queden molt lluny del *"6.000 desallotjaments"* que afirmen haver aturat des de l'ajuntament els membre de Barcelona en Comú entrevistat de Metropoli Abierta com es deia a uns paràgrafs anteriors. A més, se li suma l'ambigüitat quan s'utilitza el terme *"desallotjament"*, que no és sinònim de *"desnonament"*. En el primer cas, s'utilitza quan s'expulsa a persones que resideixen a un espai, ocupant-lo de forma il·legal. En el segon cas s'utilitza quan les persones han accedit de forma legal. Ves a saber, llavors, de quins 6.000 casos es referien.

Barcelona es troba lluny de ser la ciutat sense desnonaments de la que presumeixen. El passar dimarts 3 de març, un

dispositiu policial entrava al barri de Poble Sec per desallotjar el bloc Llavors, propietat del fons voltor Vauras Investiment, en el que vivien sis famílies que ja havien sigut desnonades de les seves anteriors cases. El desallotjament es va portar a terme amb violència. Segons les persones afectades: *“han rebentat la porta, i quan han entrat, els he dit que volíem sortir per nosaltres mateixos, deixeu-nos treure els carros. I ens han dit: ‘d’una hòstia et trauré, filla de puta’ i ens han empentat.”*

Què ha dit l’Ajuntament al respecte? Enviar un grup de tècniques de la unitat antidesnonaments que no han pogut, ni tan sols, arribar a la casa i multar el fons voltor amb 90.000 euros per cada una dels habitatges. On aniran a parar aquests diners? De què li serveix a les família que ara es troben al carrer? Quina lliçó suposa pel fons voltor que té una facturació de més de 2.500.000 euros (segons el diari Expansión)? De nou, no trobem ni un canvi estructural ni un canvi de les regles del joc.

Qui va estar intentant evitar el despropòsit de la Generalitat que va enviar els seus matons a treure les famílies al carrer? Membres dels Sindicats d’Habitatge de tots els barris de la ciutat, arriscant la seva integritat física davant la violència de la policia.

Un altre cas conegut va ser el d’en Cinto, al barri del Clot, un home de 92 anys amb un 75% de discapacitat que va estar a punt de ser desnonat. Al contrari que en el cas del Bloc Llavors, el desnonament es va aconseguir parar, però gràcies al titànic treball que va portar de terme l’Observatori d’Habitatge i Turisme del Clot-Camp de l’Arpa, difonent per mitjans de comunicació i xarxes socials el cas i mobilitzant col·lectius. El Partit Comunista Obrer de Catalunya, sempre ha estat present en aquestes accions, col·labora obertament amb les organitzacions i s’ha posat del costat de la unitat d’acció popular igual que ho va estar de la unitat sindical en el cas de Movistar el 2015. Mentrestant, els oportunistes de

l'ajuntament segueixen rentant-se la cara, multant amb milers d'euros a empreses multimilionàries o dient que fan tot el possible i que no els permeten fer més.

De veritat que han complert amb el 80% del seu programa? És molt possible, de totes formes, quin vergonya de programa han tingut des d'un inici.

Així doncs, queda demostrada, o només la hipocresia de l'Ada Colau i Barcelona en Comú, sinó que també des d'un inici va mostra com d'oportunistes eren.

En realitat, a ningú li hauria de sorprendre que la *"alcaldessa de la PAH"* es sostingui al poder en el seu segon mandat gràcies al vot de Manuel Valls, aquest vot surt de la por a l'independentisme que suposa la victorià de ERC en les últimes eleccions del 2019. Però és que la primera victòria de Colau va néixer de la mateixa por fa quatre anys. En la seva primera victòria electoral, l'alcaldessa ja s'aguantava en gran mesura pel vot anti-independentista, donat que molts dels que la van votar ho van fer ja que era l'única possibilitat que existia de treure la alcaldia al mabre PDeCAT Xavier Trias. I així va ser.

Quatre anys després, és més evident que mai, ja que aquesta vegada no ha sigut pels votants, sinó que les pròpies forces anti-independentistes i feixistes de Manuel Valls les que han permès la investidura de la Colau, sense demanar-li res a canvi, únicament que l'independentista Ernest Maragall, que havia empatat amb Barcelona en Comú en número de regidors però l'havia superat en número de vots, no arribés al poder. Si en la primera ocasió, Colau es podria permetre treure pit, ja que quedava ben maquillat aquest fet, en aquest segon cas ha hagut de callar i dissimular davant dels lamentables motius de la seva *"victòria"*.

Quines medalles es penja l'ajuntament quan es diu a si mateix com *"del canvi estructural, que canvia les normes del joc a*

Barcelona”? El maig del 2019 es va aprovar una normativa que donava cobertura legal a petites sales de música en viu. És a dir, una normativa que directament no beneficia en res a la classe treballadora i que, més aviat, és una victòria pels petits propietaris de locals. Llavors, es pot determinar que Barcelona en Comú és un partit polític que representa els interessos dels petits propietaris, de la petita burgesia, però no queda demostrat que representi els interessos de la classe treballadora. Més aviat el contrari. La seva ideologia és, en el millor dels casos, petitburgesa, en absolut obrera.

Una altra medalla? Treure el bust del Rei Juan Carlos I de la sala de plens de l'ajuntament i organitzar un revolt mediàtic que a la pràctica es tradueix en res. Encara que Colau s'hagi mostrat sempre servicial amb l'estat Espanyol i la seva Corona, cal recordar les seves representacions republicanes. Però bé sabem els comunistes que les mentides que amaga la màscara del republicanisme que la Colau pretén posar-se, ja que una república burgesa no deixa de de ser una altra forma de dominació burgesa. El mateix Lenin a les seves tesis *“La democràcia burgesa i la dictadura del proletariat”*, passa per cada una de les repúbliques més lliures de l'època i demostra com de tiràniques poden seguir sent, i ens recorda que Marx i Engels defensaven *“que la més democràtica de les repúbliques burgeses no pot ser més que una màquina per oprimir a la classe obrera en favor de la burgesia, que posa la massa de treballadors a mercè d'un grapat de capitalistes”*.

Cal dir que l'agenda de l'ajuntament a mesura s'alinea amb la dels moviments socials. És a dir, actes polítics reivindicatius d'alguns col·lectius que li han donat un determinat suport, compten amb alguna visibilitat i facilitat per portar-se a terme. Però sent honestos, no podem dir que la classe treballadora de Barcelona es vegi reflectida ni integrada dins dels moviments socials de la mateixa. I en realitat, es precisament perquè els oportunistes ens inciten a votar-los a ells enlloc d'organitzar-nos per nosaltres

mateixos. Però la veritat és que sincronitzar els teus actes amb els dels col·lectius socials, per un treball honest que fan, no és sincronitzar-se amb els interessos dels treballadors ni de les persones amb més risc d'exclusió social, que són independents d'aquests moviments en la majoria dels casos. I en qualsevol cas, tampoc passa de ser simbòlic.

Seguim amb les suposades victòries de l'Ajuntament. Recentment, amb l'arribada del nou any, s'ha anunciat una nova política de tarifes dels Transport Metropolità de Barcelona amb la intenció, segons la pròpia Autoritat de TMB, de: *"afavorir els usuaris habituals, reduir les emissions contaminants mitjançant la captació d'usuaris de mitjans de transport privats que passen a utilitzar mitjans de transport col·lectius i simplificar la gamma d'abonaments."*

Anem per parts. De quina forma s'afavoreix als usuaris habituals? L'estalvi estarà pels usuaris de la T-Jove, que deixaran de pagar 105 euros i passaran a pagar-ne 80, i pels usuaris de la T-Mes i la T-50/30 que ara comptaran amb la T-Usual i passaran a pagar 14 euros menys i 3,5 euros menys, respectivament. En canvi, en el cas de la T-10, que ara es diu T-Casual, el preu puja de 10,20 a 11,35 euros. Així doncs, depenent de la targeta que s'utilitza, de les teves necessitats, surts afavorit o no, pel que no és del tot exacte que afavoreix els usuaris habituals sempre.

D'altra banda, es declara que es volen atreure els usuaris a que utilitzen el transport públic i no el privat per reduir les emissions contaminants. Aquesta part, xoca amb una altra de les mesures de l'ajuntament que amb la mateixa excusa pretén eliminar els aparcaments gratuïts de tota la ciutat. Segons un article de Metròpoli Abierta, els barris que compten amb més facilitats per aparcar sense costos són Nou Barris, Les Corts, Sarrià-Sant Gervasi i el sud-oest de Sants-Montjuïc. També es pagarà menys als aparcaments segons si el cotxe contamina més o menys. Què suposa això per un treballador? Canviar-se de cotxe o directament no poder

aparcar de forma gratuïta a ninguna part de la ciutat. Qualsevol tipus de mesura, per justa que sigui, si no la fas amb els ulls posats en els interessos de la classe treballadora els acabes fent en contra d'ella.

En definitiva, insten a la gent amb menys recursos econòmics a utilitzar el transport públic, el qual, com hem vist, va deteriorant el seu servei gràcies a la desatenció de l'ajuntament a les exigències dels treballadors des del 2016 (i abans). Les rentes més altes es podran permetre pagar aparcaments i fins i tot comprar-se un cotxe més ecològic. La mobilitat es dificulta pels treballadors gràcies a Barcelona en Comú i el PSC.

El Partit Comunista Obrer de Catalunya, vista la farsa oberta que representa l'ajuntament de la Colau pe tot el que s'ha exposat, no podem fer res que no sigui exigir la dimissió immediata de l'alcaldessa de Barcelona. Per totes les seves traïcions i mentides a la classe obrera.

Pel contrari, apostem per la unitat dels treballadors als centres de treball a través dels seus òrgans de representació, formant l'Assemblea de Comitès i Delegats de Treballadors, que ha de constituir la columna vertebral sobre la que ha de pivotar la lluita de la classe obrera i la base sobre la que ha de solidificar-se la unitat de totes les lluites del poble treballador als barris, dels immigrants, de la joventut, de la dona treballadora, dels estudiants, conformant el Front Únic del Poble, que uneixi totes aquestes lluites en una única lluita de classes del proletariat contra la burgesia i el seu estat, responsables de tots els mals que la classe obrera i les classes populars patim. És per això que cridem a la participació en la construcció del Front Únic del Poble al moviment dels baris, com per exemple els grups d'Habitatge o col·lectius com el del Migrant del Raval. Aquestes són les veritables eines útils que té la classe obrera per conquerir els seus drets i desenvolupar cap a la presa del poder efectiva per part dels treballadors. Hem d'eleva

lluites econòmiques a una lluita política i ideològica contra el capitalisme i el seu estat, que doni a la classe treballadora d'una organització per substituir el poder dels capitalistes pel poder dels obrers, dels explotats, dels maltractats per la burgesia, és a dir, per conquerir el Socialisme, que és l'única manera de que la democràcia arribi a l'economia i al poble treballador.

iFora Colau de la alcaldia de Barcelona, la estratègia tramposa y mentidera de la burgesia a la ciutat!

iPer la construcció del Front Únic del Poble!

iPel socialisme!

Barcelona, 8 de març del 2020

Comitè Provincial del Partit Comunista Obrer de Catalunya (PCOC) de Barcelona

Ada Colau, enemiga de la clase obrera

La trayectoria como alcaldesa de Ada Colau comenzó en 2015 con una campaña que proponía la restricción de los hoteles de cinco estrellas en la ciudad de Barcelona para intentar frenar el turismo masivo. Dos semanas después de su elección, ya no se supo nada más sobre este proyecto, el plato fuerte de su campaña.

Paralelamente, en la Plaza Catalunya, los trabajadores técnicos de Movistar habían ocupado la tienda de Movistar Centre. Se trataba de una huelga indefinida que habían llevado a cabo los falsos autónomos subcontractados por la compañía para mantener su red. Tras la traición de los sindicatos verticales CC00 y UGT que habían decidido acabar con la huelga, los trabajadores, insatisfechos, decidieron continuar con el paro y ocuparon dicha sede en el centro de la ciudad.

Partidos, colectivos y sindicatos no tardaron en acudir y apoyar la causa. Por un lado, había entidades que ofrecían de

forma honesta su ayuda y procuraban elevar cualitativamente su lucha. El Partit Comunista Obrer de Catalunya colaboró recogiendo alimentos y recursos para poder mantener la huelga y organizó una charla en el barrio del Clot con uno de los trabajadores huelguistas miembro del sindicato Co.Bas. El Partido siempre defendió la postura de que ante cualquier conflicto laboral o se soluciona con migajas o se construye unidad obrera, de forma organizada y solidaria entre trabajadores de diferentes empresas y de diferentes sectores para culminar en una victoria real. Una sola clase, una sola lucha de clases contra el Capitalismo y su Estado.

Sin embargo, por otro lado, también acudieron como aves carroñeras los oportunistas de siempre que ahora portaban unas nuevas siglas: Barcelona en Comú, el partido político de la que había sido la principal portavoz de la Plataforma de Afectados por la Hipoteca (PAH), Ada Colau. Según ellos mismos, habían llegado para hacer un cambio profundo y estructural en la ciudad Condal.

El número dos de la formación, Gerardo Pisarello, una vez ganaron las elecciones, anunció que su intención era renovar el contrato con Telefónica durante seis meses en lugar de un año como se preveía como reprimenda. Además, dijo que quería sentar a los directivos de la compañía para que respetasen las condiciones de sus empleados y subcontratas. ¡Menudo cambio profundo y estructural el de los oportunistas! Pedirle a los explotadores que cumplan con su parte. En cuanto Barcelona en Comú accedió al gobierno municipal, la huelga y la ocupación finalizó con la esperanza depositada en el nuevo ayuntamiento. Los falsos autónomos de Movistar descubrieron pronto que la táctica de los oportunistas, como Colau y Pisarello, no era más que la perpetuación del engaño que los sindicatos del Capital – CC00 y UGT – habían llevado a cabo poco antes en contra de los intereses de los trabajadores, pero en esta ocasión llevado a la política.

Así pues, la realidad nos acabó dando la razón a los

comunistas que desde el principio defendimos la unidad de toda la clase obrera como un solo bloque y que las huelgas sin dicha unidad únicamente se saldan con migajas, en el mejor de los casos.

Y es que la figura de Ada Colau no es la de una embaucadora a la que poco a poco se le cae la máscara, sino que es la de una oportunista que desde el primer minuto mostró su verdadero rostro. Su trayectoria como alcaldesa bien podemos decir que está manchada desde un principio.

Desde que llegó a la alcaldía, ¿qué ha hecho Ada Colau? ¿Qué victorias ha conseguido para la clase trabajadora? Hace un año, la publicación *Metrópoli Abierta* publicaba que fuentes de Barcelona en Comú aseguraban que habían llegado a cumplir el 80% de su programa electoral. Declaraban: *“Hemos dado un impulso a las medidas contra los desahucios, consiguiendo parar en esta legislatura más de 6.000 desalojos!”* *“se han habilitado oficinas de información energética, se han multiplicado las becas comedor, se han intensificado las ayudas al alquiler y se han puesto en marcha medidas de cambio estructural que cambian las reglas del juego en Barcelona”*. ¿Pero es eso cierto? Repasemos algunos de los hechos que han marcado la trayectoria del consistorio.

Pocos meses después de las elecciones de 2015, en las que ganó Barcelona en Comú, en enero de 2016 se desató una huelga de los trabajadores de Transporte Metropolitano de Barcelona (TMB) que reclamaban, según el sindicato CGT, *“la remunicipalización, la denuncia de los sueldos abusivos de sus directivos y el avance del modelo privatizador”*. Se eligieron esas fechas para que coincidieran con el Mobile World Congress, congreso que Colau también prometió impedir que se siguiera celebrando en la ciudad durante la campaña electoral y que, a la hora de la verdad, se llevó a cabo igualmente. Las negociaciones de TMB con el consistorio fracasaron y Ada Colau llegó a calificar la huelga de *“desproporcionada”* alegando que ellos -el Ayuntamiento- habían hecho *“lo máximo”*. Para

justificar esta acusación, su responsable de movilidad hizo hincapié en que el sueldo anual bruto de la plantilla de TMB era, como mínimo, de 29.000 euros (33.000 euros de media) y que el 90% de la plantilla tenía un contrato indefinido. Los sindicatos negaron dichas cifras y, en definitiva, las mezquinas justificaciones del nuevo consistorio volvieron a mostrar la larga distancia que les separan de los verdaderos intereses de la clase obrera. Poco después se viralizaron unas imágenes en las que trabajadores de TMB increpaban a la alcaldesa y que reflejaban bien que Ada Colau es, simplemente, una política más que perpetua los intereses de la burguesía frente a las proclamas de los explotados.

Y no únicamente los perpetúa de forma abstracta, sino que lo hace abiertamente, con proyectos que se remontan a sus predecesores a los que se supone que pretendían dejar atrás. Por un lado, como hemos visto con los trabajadores del TMB, o con el turismo como ya se ha dicho con los hoteles de cinco estrellas que encarecen la ciudad. Pero los casos no terminan aquí. La publicación Kaos en la Red, informaba en un artículo recientemente que en 1997 empezó a desarrollarse un proceso de privatización de los Servicios Funerarios de Barcelona, con PSC, Iniciativa y ERC. El proceso ha culminado en una privatización definitiva en 2020. Eloi Badia, Concejal de Emergencia Climática y Transición Ecológica y Presidente de Cementerios de Barcelona, se justificaba alegando que *“el Ayuntamiento no quiere participar de un negocio”*.

Sin embargo, los trabajadores de dichos servicios defienden la municipalización, y *“se preguntan cómo con esta venta se controlarán mejor los precios, cómo se garantizarán los puestos de trabajo, cómo se garantizará mejor el acceso en casos de familias con precariedad económica, etc.”* Los Tanatorios de Les Corts, Collserola y Sant Gervasi son de propiedad municipal con concesión de gestión privada (igual que TMB). Sin embargo, tras esta privatización, el Ayuntamiento se desentenderá del mantenimiento de los

Tanatorios. Y es que, desde el principio, parece que Colau sigue apostando por la privatización y no por la municipalización de los servicios, actuando de manera opuesta a lo que decía en campaña electoral.

En 2018 el ayuntamiento intentó impulsar una multiconsulta que pretendía preguntarnos a los barceloneses si queríamos remunicipalizar la gestión del servicio del agua, entre otros servicios. Parecía una especie de “*copia*” del referéndum de autodeterminación, pero encarado a cuestiones sociales. Cabría esperar que un ayuntamiento que se vende tan cercano a los problemas de las clases populares y por la municipalización – aunque ahora mismo abiertamente ya no lo son -, no necesite una consulta para municipalizar un recurso tan básico como el agua. Dicha propuesta no salió adelante con los votos contrarios, entre otras fuerzas, de la CUP.

En octubre del mismo año se volvió a impulsar una multiconsulta por la remunicipalización del agua en la que, además, se nos quería preguntar a los ciudadanos de Barcelona si queríamos el cambio de nombre de la plaza Antonio López, un traficante de esclavos español. Gracias a la presión de diferentes colectivos, entre ellos, El Espacio del Migrante del Raval, se consiguió quitar la estatua conmemorativa que se erguía en el centro de la plaza. Sin embargo, el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya frenó la multiconsulta y, por lo tanto, ni se ha remunicipalizado el agua ni se ha cambiado el nombre a la plaza.

El Sindicato Popular de Vendedores Ambulantes de Barcelona apoyó abiertamente la candidatura de Colau en 2015, ya que creían y confiaban en que la sensibilidad del nuevo consistorio podía ayudar a acabar con la brutalidad policial y la persecución en contra de los manteros. Nada más lejos de la realidad, las detenciones y persecuciones continuaron y el acoso policial no cesó ni un solo día. Colau negoció con la Guardia Urbana para intentar conseguir que cesara el acoso y la represión por lo menos un día a la semana para que los

vendedores ambulantes pudieran desempeñar su trabajo en las Ramblas. Consiguieron unas pocas horas a la semana, que además, justo cuando terminaban dichas horas, empezaban sin compasión de nuevo las detenciones.

Colau dijo que al llegar al ayuntamiento se había encontrado con una policía que no podía controlar y que actuaban de forma autónoma y sin responder ante los órganos institucionales.

Así pues, en general, Barcelona en Comú se justifica cuando no puede solucionar algún tipo de cuestión social alegando que se encuentra con barreras que no puede atravesar, como la Guardia Urbana en el caso de los manteros, o como el Tribunal Superior de Catalunya en el caso de su idealista multiconsulta por los derechos básicos. De alguna forma dan a entender que por ellos harían más, pero que es el propio sistema el que se lo impide. Llegados a este punto entonces nos deberíamos preguntar: ¿Por qué Ada Colau se presenta a las elecciones? Cuando anunció que dejaba de ser portavoz de la PAH, no era difícil sospechar que quería abordar la política institucional y, más concretamente, la alcaldía de Barcelona. Pronto empezó su campaña electoral y dijo abiertamente que se presentaría como candidata a las municipales alegando que quería ser la alcaldesa de las personas con situaciones más vulnerables. Pero si luego no puede resolver dichas situaciones de vulnerabilidad, ¿cuál es su excusa? Dicho de forma simple: si se presentaba porque podía ser más útil en las instituciones que en el activismo social, pero una vez en las instituciones está atada de pies y manos y no puede hacer nada, ¿por qué no vuelve al activismo social donde sería más útil? Sobra decir que los intereses de la *"alcaldesa de la PAH"* eran otros desde un principio.

Con respecto a los desahucios, es cierto que el año pasado se pararon 2.560, aunque fue gracias, sobre todo, a la presión que se ejerce en la calle por parte de grupos organizados de vecinos. Desde que Colau es alcaldesa, la PAH sigue atendiendo a personas en riesgo de ser desahuciadas. El año pasado se dictaminaron 4.770 lanzamientos (los 2.560 parados

representarían un 53%). Además, en casi todos los barrios de la ciudad han surgido Grupos de Habitatge y Sindicats de Llogateres, más centrados en los casos de alquiler que en las hipotecas. Es decir, el paradigma no ha cambiado en absoluto y las cifras de lanzamientos parados quedan bastante lejos de los “6.000 desalojos” que afirman haber parado desde el ayuntamiento los miembros de Barcelona en Comú entrevistados por Metròpoli Abierta como se decía unos párrafos antes. Además, se le suma ambigüedad al asunto cuando se utiliza el término “*desalojo*” que no es sinónimo de “*desahucio*”. En el primer caso, se utiliza cuando se expulsa a personas que residen en la vivienda ocupándola de forma ilegal. En el segundo caso se utiliza cuando las personas que viven en la casa han accedido de forma legal. A saber pues, a qué 6.000 casos se referían.

Barcelona se encuentra lejos de ser la ciudad sin desahucios de la que se presume. El pasado martes 3 de marzo, un dispositivo policial irrumpía en el barrio de Poble Sec para desalojar el Bloc Llavors, propiedad del fondo buitre Vauras Investment, en el que vivían seis familias que habían sido desahuciadas de sus anteriores viviendas. El desalojo se llevó a cabo con violencia. Según las propias personas afectadas: *“han reventado la puerta, y cuando han entrado, se les he dicho que queríamos salir por nuestro propio pie, dejadnos sacar los carros. Y nos han dicho: ‘de una hostia te voy a sacar, hija de puta’ y nos han empujado”*.

¿Qué ha hecho el Ayuntamiento al respecto? Enviar a un grupo de técnicas de la unidad antidesahucios que no han podido, ni siquiera, acceder a la vivienda y multar al fondo buitre con 90.000 euros por cada una de las viviendas. ¿Dónde irá a parar ese dinero? ¿De qué les sirve a las familias que ahora se encuentran en la calle? ¿Qué lección supone para el fondo buitre con una facturación de más de 2.500.000 euros (según el diario Expansión)? De nuevo no encontramos cambio estructural ni cambio en las reglas del juego por ninguna parte.

¿Quién estuvo intentando frenar el despropósito de la Generalitat que envió a sus matones a tirar a las familias a la calle? Miembros de los Sindicats per l'Habitatge de todos los barrios de la ciudad, arriesgando su integridad física frente a la violencia de la policía.

Otro caso conocido fue el de Cinto, en el barrio del Clot, un hombre de 92 años con un 75% de discapacidad que estuvo a punto de ser desahuciado. Al contrario que en caso del Bloc Llavors, el desahucio se consiguió parar, pero gracias al titánico trabajo que llevó a cabo el Observatori d'Habitatge i Turisme del Clot-Camp de l'Arpa, difundiendo por medios de comunicación y redes sociales el caso y movilizándolo colectivamente. El Partit Comunista Obrer de Catalunya, siempre ha estado presente en dichas acciones, colabora abiertamente con dichas organizaciones y se ha puesto al lado de la unidad de acción popular igual que lo estuvo de la unidad sindical en el caso de Movistar en 2015. Mientras que los oportunistas del ayuntamiento siguen limpiándose la cara, multando con miles de euros a empresas multimillonarias o diciendo que hacen todo lo que pueden pero que no les permiten más.

¿De verdad han cumplido con el 80% de su programa? Es muy posible que así sea, sin embargo, menuda vergüenza de programa han llevado desde un principio.

Así pues queda demostrada, no solo la hipocresía de Ada Colau y Barcelona en Comú, sino también que desde el principio se mostraron como los oportunistas que son.

En realidad, a nadie le debería sorprender que la *“alcaldesa de la PAH”* se sostenga en su segundo mandato gracias al voto de Manuel Valls. Dicho voto emana del miedo al independentismo que supuso la victoria de ERC en las últimas elecciones en 2019. Pero es que la primera victoria de Colau emanó del mismo miedo cuatro años antes. En su primera victoria electoral, la alcaldesa ya se sostenía en gran medida gracias al voto anti-independentista, puesto que muchos de los que la votaron lo

hicieron al ver que era la única posibilidad que existía de quitar de la alcaldía al miembro del PDeCAT Xavier Trias. Y así fue.

Cuatro años después es más evidente que nunca, ya que esta vez no han sido los votantes, sino las propias fuerzas políticas anti-independentistas y fascistas de Manuel Valls las que han permitido la investidura de Colau sin pedirle nada a cambio, únicamente para que el independentista Ernest Maragall, que había empatado con Barcelona en Comú en número de regidores, pero los había superado en número de votos, no llegara al poder. Si en las primeras elecciones Colau se podía permitir sacar algo de pecho, ya que quedaba bien maquillado este hecho, en las segundas elecciones ha tenido que callar y disimular frente a los bochornosos motivos de su *"victoria"*.

¿Otras medallas se cuelga el ayuntamiento que se denomina a sí mismo como *"del cambio estructural que cambian las reglas del juego en Barcelona"*? En mayo de 2019 se aprobó una normativa para dar cobertura legal a pequeñas salas de música en vivo. Es decir, una normativa que directamente no beneficia en nada a la clase trabajadora y que, más bien, es una victoria para los pequeños propietarios de locales. Entonces se puede determinar que Barcelona en Comú es un partido político que representa a los intereses de los pequeños propietarios, de la pequeña burguesía, pero no queda demostrado que represente los intereses de la clase trabajadora. Más bien lo contrario. Su ideología, en el mejor de los casos, es pequeñoburguesa, en absoluto obrera.

¿Otra medalla? Sacar el busto Rey Juan Carlos I de la sala de plenos del ayuntamiento y organizar un revuelo mediático que, en la práctica, se traduce en nada. Aunque Colau se haya mostrado siempre servicial con el Estado Español y su Corona, hay que reseñar sus representaciones republicanas. Pero bien sabemos los comunistas las mentiras que alberga la máscara del republicanismo que Colau pretende ponerse, cual antifaz, ya que una república burguesa, a fin de cuentas, no deja de ser

una forma de dominación burguesa más. El propio Lenin en sus tesis *“La democracia burguesa y la dictadura del proletariado”*, deshilacha cada una de las repúblicas supuestamente más libres de su época para demostrar cuan tiránicas pueden seguir siendo, y nos recuerda que Marx y Engels defendían *“que la más democrática de las repúblicas burguesas no puede ser más que una máquina para oprimir a la clase obrera en favor de la burguesía, que pone a la masa de trabajadores a merced de un puñado de capitalistas”*.

Cabe decir que la agenda del ayuntamiento a menudo se alinea con la de los movimientos sociales. Es decir, actos políticos reivindicativos de algunos colectivos que le han dado un determinado apoyo, cuentan con alguna visibilidad y facilidad para llevarse a cabo. Pero siendo honestos, no podemos decir que la clase trabajadora de Barcelona se vea reflejada ni integrada dentro de los movimientos sociales de la misma. Y en realidad, es precisamente porque los oportunistas nos instan a votarles a ellos y no a organizarnos por nosotros mismos. Pero la verdad es que acompañar tus actos con los de colectivos sociales, por un trabajo honesto que desempeñen, no es acompañarse con los intereses de los trabajadores ni de las personas con mayor riesgo de exclusión social que son ajenos a dichos movimientos en su mayoría. Y, en cualquier caso, tampoco pasa de lo simbólico.

Sigamos pues con las supuestas victorias del Ayuntamiento. Recientemente, con la llegada del nuevo año, se ha anunciado una nueva política tarifaria del Transporte Metropolitano de Barcelona (TMB) con la intención, según la propia Autoritat del Transport Metropolità de: *“favorecer a los usuarios habituales, reducir las emisiones contaminantes mediante la captación de usuarios de medios de transporte privados que pasen a utilizar medios de transporte colectivos y simplificar la gama de abonos.”*

Vamos por partes. ¿De qué forma se favorece a los usuarios habituales? El ahorro estará para los usuarios de la T-Jove,

que dejarán de pagar 105 euros y pasarán a pagar 80, y para los usuarios la T-Mes y la T-50/30 que ahora contarán con la T-Usual que pasarán a pagar 14 euros menos y 3'5 euros respectivamente. Sin embargo, en el caso de la T-10, que ahora se llama T-casual, el precio pasa de ser 10'20 a 11'35. Así pues, dependiendo de la tarjeta que uses, según tus necesidades, sales favorecido o no, por lo que no es exacto que se favorezca a los usuarios habituales siempre.

Por otro lado, se declara que se quiere atraer a los usuarios a que utilicen el transporte público y no el privado para reducir las emisiones contaminantes. Esta parte entronca con otra de las medidas del ayuntamiento que con la misma excusa pretende eliminar los aparcamientos gratuitos en toda la ciudad. Según un artículo de Metròpoli Abierta, los barrios que cuentan con mayores facilidades para aparcar sin coste son Nou Barris, Les Corts, Sarrià-Sant Gervasi y al suroeste de Sants-Montjuïc. También se pagará menos en los aparcamientos según si el coche contamina más o menos. ¿Qué supone para un trabajador? Cambiarse de coche o directamente no poder aparcar de forma gratuita en ninguna parte de la ciudad. Cualquier tipo de medida, por justa que sea, si no la haces con los ojos puestos en los intereses de la clase trabajadora, la acabas haciendo en contra de esta.

En definitiva, se insta a la gente con menos recursos económicos a utilizar un transporte público, el cual, como hemos visto, va deteriorando su servicio gracias a la desatención del ayuntamiento. Las rentas más altas podrán permitirse pagar aparcamientos o incluso pagarse un coche más ecológico. La movilidad se dificulta para los trabajadores gracias a Barcelona en Comú y el PSC.

El Partit Comunista Obrer de Catalunya, visto la farsa abierta que representa el ayuntamiento de Colau por todo lo expuesto, no podemos hacer otra cosa que exigir la dimisión inmediata de la alcaldesa de Barcelona. Por todas sus traiciones y mentiras a la clase obrera.

Por el contrario, abogamos por la unidad de los trabajadores en los centros de trabajo a través de sus órganos de representación, conformando la Asamblea de Comités, Delegados y Trabajadores, que debe constituir la columna vertebral sobre la que debe pivotar la lucha de la clase obrera, y la base sobre la que debe solidificarse la unidad de todas luchas del pueblo trabajador en los barrios, de los inmigrantes, de la juventud, de la mujer trabajadora, de los estudiantes, conformando el Frente Único del Pueblo que una todas esas luchas en una única lucha de clases del proletariado contra la burguesía y su Estado, responsables de todos los males que la clase obrera y las clases populares padecemos. Es por ello que llamamos a la participación en la construcción del Frente Único del Pueblo al movimiento barrial, como por ejemplo son los Grupos de Habitatge o colectivos como el del Migrante del Raval. Esas son las verdaderas herramientas útiles que tiene la clase trabajadora para conquistar sus derechos e ir desarrollando nuestras estructuras de poder para empoderar a la clase obrera y avanzar hacia la toma del poder efectiva por parte de los trabajadores. Debemos elevar dichas luchas económicas a una lucha política e ideológica contra el Capitalismo y su Estado, que dote a la clase obrera de organización para sustituir el poder oprobioso de los capitalistas y elevar el poder de los obreros, de los explotados, de los maltratados por la burguesía, es decir, para conquistar el Socialismo que es la única manera en la que la democracia arribe a la economía y al pueblo trabajador.

¡Fuera Colau de la alcaldía de Barcelona, la estrategia tramposa y mentirosa de la burguesía en la ciudad!

¡Por la construcción del Frente Único del Pueblo!

¡Por el socialismo!

Barcelona, 8 de marzo de 2020

Comitè Provincial del Partit Comunista Obrer de Catalunya

(PC0C) de Barcelona